

Arrest

nr. 228 644 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan nr. 9 bus 38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26Quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2019 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Uit vingerafdrukken onderzoek blijkt dat verzoeker op 6 maart 2019 in Polen werd geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Op 30 augustus 2019 is verzoeker gehoord.

Op 17 juni 2019 is er voor verzoeker een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 25 juni 2019 instemden met dit verzoek voor terugname, met toepassing van artikel 18.1(c) van de Verordening 604/2013.

Op 23 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K.

voornaam : F.

geboortedatum : 31.05.1999

geboorteplaats : Shamshapoor

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De heer K., verder de betrokkene, staatsburger van Afghanistan, bood zich op 17.05.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Dezelfde dag reeds diende hij effectief een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor en verklaarde dat hij zijn taskera achterliet in Afghanistan.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene 16 jaar en 11 maanden oud te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 31.05.2002. Doordat er op 17.05.2019 door de dienst voogdij twijfel werd geuit omtrent zijn leeftijd, werd er op voor betrokkene op 27.05.2019 door de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te 1120 Neder-over-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat K. F. op datum van 27.05.2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 20,34 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is”. Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, werd de voor betrokkene ingestelde voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van de beslissing opgeheven. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 30.08.2019 door onze diensten werd vastgelegd 31.05.1999.

Dactyloscopisch onderzoek naar aanleiding van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds internationale bescherming verzocht heeft in Polen op 06.03.2019.

Op 30.08.2019 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hij verklaarde verloofd te zijn hoewel zijn verloofde tot op heden in Afghanistan verblijft bij haar ouders. Hij stelde verder geen in België of een andere lidstaat verblijvende familie- of gezinsleden te hebben.

Voorts verklaarde betrokkene dat hij Afghanistan ongeveer een jaar geleden verliet en dat hij vervolgens met de wagen via Pakistan naar Iran doorreisde. De betrokkene reisde vervolgens te voet door naar Turkije. Hierna reisde de betrokkene te voet de lidstaten binnen via Bulgarije. De betrokkene reisde echter meteen door naar Servië waar hij ongeveer voor een periode van acht maanden op straat verbleef te Belgrado. Vervolgens besloot de betrokkene om opnieuw de lidstaten binnen te reizen via Polen. De betrokkene verzocht hier internationale bescherming op 06.03.2019, hoewel hij dit .

De betrokkene verbleef ongeveer een maandlang in een gesloten centrum in Warschau alvorens de betrokkene besloot om via Duitsland door te reizen naar Frankrijk. De betrokkene verzocht hier geen internationale bescherming en verbleef voor een periode van ongeveer drie maanden bij een vriend te Parijs. Tot slot besloot de betrokkene door te reizen naar België waar hij aankwam op 16.05.2019.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot om internationale bescherming te verzoeken in België omdat hij hier wil studeren en omdat hij een beter leven wil hebben. België is volgens de betrokkene een beter land dan alle andere landen. Hij uitte verzet tegen een overdracht Polen omdat het volgens hem een land is zonder toekomst en een land waar hij geen toekomst kan opbouwen.

Op basis van bovenstaande gegevens werd er voor betrokkene op 17.06.2019 een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten. Op 25.06.2019 stemden de Poolse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van ernst moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien.

Verder herhalen we in dit verband ook dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Verder wensen we te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties verzoeken om internationale bescherming behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken om internationale bescherming en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaart verder dat zijn vingerafdrukken in Polen genomen werden tijdens een controle, maar dat hij geen internationale bescherming verzocht heeft in Polen. In dit verband merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat hij wel degelijk de intentie had om internationale bescherming te verzoeken in Polen.

We merken op dat de Poolse instanties instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betreffende de bewering dat Polen een land zonder toekomst is en dat hij daar geen toekomst zal kunnen opbouwen, merken we op dat deze algemene bewering in deze onvoldoende is en dat op zijn minst de plausibiliteit van de bewering aan de hand van concrete elementen dient te worden aangetoond. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

De betrokkene voerde geen andere elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Polen wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, , "Asylum Information Database – Country Report – Poland", laatste update op 08.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport is kritisch en laakt onder meer de gebrekkige identificatie en opvang van kwetsbare personen en de detentie van kinderen. Het rapport stelt echter wel dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 25, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen, die in Polen bescherming vroegen (pagina 40).

Verzoekers hebben in Polen tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Polen kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (pagina 56). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn dus van oordeel dat het recent geactualiseerde AIDA-rapport geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, geen toegang of nieuwe toegang kunnen krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming.

Ofschoon het rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten zijn we van oordeel dat het niet leidt tot de conclusie dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 30.08.2019 verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden ook niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en 10 dagen in het geval medische voorwaarden van toepassing zijn.

Er zijn werden geen elementen aangevoerd die aannemelijk maken dat de betrokkene in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige zorgen en bijstand zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene een kwetsbaar profiel zou hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Polen betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Polen. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Polen bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Tot slot blijkt uit het AIDA-rapport over Polen ook dat er in Polen een identificatiemechanisme bestaat waarbij de Head of Office for Foreigners verplicht is om een onderzoek naar kwetsbaarheid uit te voeren waarbij vervolgens in aangepaste opvangvoorzieningen voorzien kan worden (p. 30-31).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Pools instanties (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Polen, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het beginsel van het hoorrecht en artikel 5 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin III), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische bespreking van de aangehaalde bepalingen zet verzoeker het volgende uiteen:

« 2. Application en l'espace »

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers la Pologne, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Si la partie adverse avait mené une enquête appropriée et rigoureuse et avait pris en compte l'ensemble des éléments pertinents de l'affaire en cause dont elle avait ou aurait raisonnablement du avoir connaissance, elle aurait pris une décision différente.

De la violation du principe général de droit audi alteram partem et de l'article 5 du règlement Dublin III

De la décision attaquée, il ressort que le requérant aurait été interrogé le 30 août 2019. A cette occasion, questionné sur les raisons pour lesquelles il refuse d'être transféré en Pologne, il aurait déclaré « qu'il s'agit d'un pays sans avenir et un pays où il ne peut construire aucun avenir » (traduction libre).

Vu l'ardeur avec laquelle le requérant a convaincu son conseil de son refus d'être transféré en Pologne, son conseil l'a interrogé plus en détails sur les raisons pour lesquelles il n'a pas fait part de ses craintes à l'Office des étrangers lors de son audition le 30 août 2019. Le requérant est formel sur le fait que la possibilité ne lui en aurait pas été donnée. Il déclare avoir pu expliquer qu'il n'aurait aucun avenir en Pologne. Il aurait également dit qu'on l'avait battu. Mais alors qu'il s'apprêtait à donner davantage d'explications, on l'aurait coupé et on l'aurait empêché de s'expliquer davantage en lui disant que c'était « suffisant » comme ça. Il indique également qu'il y avait d'importants problèmes de compréhension avec l'interprète.

En l'absence d'accès au dossier administratif, le conseil du requérant n'est pas en mesure de vérifier si certains éléments du dossier (tels un courrier de son précédent avocat) permettent de confirmer les déclarations du requérant.

Interrogé par son conseil sur les raisons pour lesquelles il refuse catégoriquement un transfert en Pologne, le requérant déclare notamment : « je préfère mourir que de retourner en Pologne », « les conditions dans le centre étaient horribles, on était comme dans une prison, on n'avait pas suffisamment de nourriture et même les chiens mangeaient mieux que nous, on me frappait également ». Il conclut en ces termes : « mêmes les animaux ont plus de droits que les migrants en Pologne ». Aucun de ces éléments ne figure pourtant dans la décision querellée.

Si ces éléments sont confirmés par le dossier administratif, il convient de conclure que la partie adverse a donc violé :

D'abord, le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée ;

Ensuite, son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;

Enfin, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est inadéquate en ce qu'elle ne prend pas en compte l'ensemble des circonstances de l'espèce.

Des défaillances dans le système d'accueil polonais

Dans la décision attaquée, la partie adverse se contente d'observer que rien ne permet de croire que les personnes qui sont renvoyées en application du Règlement Dublin n'auront pas accès à l'accueil une fois transférées. La partie adverse reste cependant muette sur les conditions d'accueil auxquelles le requérant sera confronté en cas de transfert.

Ce faisant, la partie adverse omet de prendre en considération plusieurs informations contenues dans le rapport AIDA indiquant que les conditions d'accueil en Pologne sont particulièrement problématiques.

Sous le titre « Forms and levels of material reception conditions », le rapport AIDA relève ainsi par exemple que le montant de l'aide sociale généralement octroyée aux demandeurs de protection internationale n'est pas assez pour assurer un niveau de vie suffisant, de sorte que la plupart des demandeurs de protection internationale sont contraints de vivre dans des endroits bondés, dangereux et où les conditions de vie ne permettent aucune intimité et aucune sécurité.

« The amount of social assistance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in Poland. With only PLN 750-775 per month, it is very difficult to rent an apartment or even a room in Warsaw, where most asylum seekers stay during the procedure, particularly taking into account that owners are often unwilling to rent an apartment to foreigners, especially asylum seekers, and tend to increase a rent or deposit in such situations. As the amount of financial allowance is not enough to rent separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions do not provide privacy and personal safety. Social assistance for families of four members amounts to PLN 1,500 per month and in practice is enough only to rent an apartment. Insufficient amounts of social assistance forces asylum seekers to work in Poland illegally in order to maintain and pay the rent.

The amount of social assistance is below the so called "social minimum" (indicator which evaluates the cost of living in Poland). The asylum seeker receives from one and half to two times less than what is essential according to the "social minimum". The amount of social assistance for asylum seekers has not been raised since 2003¹⁸⁶, even though the costs of living in Poland have risen by 35% to 50% depending on the type of the household.

As a result, material reception conditions are considered insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in Saciri. The amount of social assistance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, their age or disability, which is incompatible with Saciri. (Rapport AIDA, pp. 44-45). »

Sous le titre « Overall living conditions » relatif aux conditions dans les centres d'accueil, le rapport AIDA relève que les conditions de vie dans ces centres ont été évaluées pour la dernière fois en 2012-2014. De cet audit, il apparaît que les conditions dans ces centres sont généralement décrites comme mauvaises :

« The Supreme Audit Office (during an audit which took place in years 2012-2014) assessed living conditions in 10 controlled centres as good. However, generally, asylum seekers assess the conditions in the centres rather low. In the research conducted in the centre in Grupa foreigners predominantly complained on the food served in the centre. They assessed the centre's cleanliness, appearance and furnishings mostly as 'average' or 'bad'. No more recent monitoring has been conducted.

None of the centres was built in order to serve as a centre for foreigners. Most of them were used for different purposes before, as army barracks, hostels for workers or holiday resorts. The standard in those centres is diverse, but generally rather low. (Rapport AIDA, page 49). »

Le requérant déclare quant à lui notamment ce qui suit quant à l'expérience qu'il a vécue en Pologne relative aux conditions d'accueil :

*Les conditions d'accueil étaient horribles, on y était comme dans une prison ;
Les lieux étaient bondés de sorte qu'il ne pouvait avoir aucune intimité, que son niveau d'hygiène était limité et qu'il craignait constamment pour sa sécurité ;
La nourriture n'était pas donnée en suffisance et même les chiens mangeaient mieux que lui.*

Il ressort de ce qui précède que les déclarations du requérant sont confirmées par le contenu des informations générales contenues dans le rapport précité. Il apparaît également que le requérant est encore plus critique quant aux conditions dans lesquelles il a du vivre puisqu'il déclare qu'il préfère mourir que de retourner en Pologne.

Il ressort des informations susmentionnées que les conditions d'accueil en Pologne sont particulièrement problématiques, en particulier car les demandeurs de protection internationale sont tenus de vivre dans des lieux bondés où aucune intimité n'est possible, où les demandeurs sont contraints de dormir serrés les uns contre les autres et où ils craignent constamment pour leur sécurité personnelle. Outre les informations générales précitées, il convient de noter que l'expérience du requérant en Pologne semble avoir été particulièrement traumatisantes pour lui au point que le risque qu'il puisse y faire à nouveau l'objet de traitements inhumains et dégradants ne saurait être écarté. La partie adverse, en ne tenant pas compte des informations susmentionnées pourtant clairement exposées dans le rapport AIDA auquel elle se réfère, n'a pas mené une enquête suffisamment approfondie et rigoureuse quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en violation du volet procédural de cette disposition. Au vu de la motivation de la décision attaquée, il ne saurait en effet être considéré que la partie adverse aurait levé tout doute raisonnable quant au risque de traitements inhumains et dégradants en cas de transfert du requérant en Pologne.

Des informations contenues dans le rapport AIDA, la possibilité que le requérant soit détenu suite à son transfert en Pologne ne saurait être exclue. Il ressort en effet du rapport que les demandeurs de protection internationale sont fréquemment détenus, des critiques étant émises quant au fait que la détention n'est pas utilisée comme mesure de dernier ressort (pages 63 et 64 du rapport AIDA). Or les conditions de détention sont également particulièrement problématiques, élément d'information dont la partie adverse ne fait également aucunement mention dans la décision attaquée.

Sous le titre « Detention conditions », il ressort notamment que plusieurs détenus se sont plaints de remarques racistes et que le Commissaire aux droits de l'homme a considéré les conditions de vie dans les centres de détention comme inhumaines :

« Detainees in guarded centers in Lesznowola and Białystok complained about racist remarks, being called by their case numbers and being woken at night by officers verifying the presence of foreigners. (page 70 du Rapport AIDA) » (...)

« Foreigners are subject to constant monitoring, which is disproportionate to their situation and stricter than the regime applied in the penitentiary system to particularly dangerous prisoners. In addition, foreigners do not have access to the toilet at all times because there are no sanitary facilities in the cells. Foreigners have to ask the guard every time to allow them to use the toilet. The Commissioner for Human Rights noticed some urinated plastic bottles and considered such conditions to be inhumane.

In some detention centres, the food is prepared on site, by external providers. In others, it is prepared in the centres (e.g. in Białystok). Additionally, foreigners have access to the microwave e.g. in Białystok or a separate place where food can be prepared by foreigners in Lesznowola. There are several specific diets e.g., vegetarian, vegan, adapted to Muslims, adapted to pregnant or breastfeeding women or diabetics. Other diets can be respected on prescription of the physician. In 2017 foreigners complained to the CPT delegation about the quality and quantity of food, served in the guarded centre in Białystok. In Lesznowola detainees complained that there was only one warm meal per day. (Rapport AIDA, page 73). »

Il ressort de ce qui précède que les déclarations du requérant sont confirmées par le contenu des informations générales contenues dans le rapport précité. Il apparaît également que le requérant est encore plus critique quant aux conditions dans lesquelles il a du vivre (en ce compris en centre fermé où il est resté plusieurs mois) puisqu'il déclare qu'il préfère mourir que de retourner en Pologne.

Outre les informations générales précitées, il convient de noter que l'expérience du requérant en Pologne semble avoir été particulièrement traumatisante pour lui au point que le risque qu'il puisse y faire à nouveau l'objet de traitements inhumains et dégradants ne saurait être écarté. La partie adverse, en ne tenant pas compte des informations susmentionnées pourtant clairement exposées dans le rapport AIDA auquel elle se réfère, n'a pas mené une enquête suffisamment approfondie et rigoureuse quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en violation du volet procédural de cette disposition. Au vu de la motivation de la décision attaquée, il ne saurait en effet être considéré que la partie adverse aurait levé tout doute raisonnable quant au risque de traitements inhumains et dégradants en cas de transfert du requérant en Pologne.

Des défaillances dans la procédure de protection internationale en Pologne

Dans la décision attaquée, la partie adverse se contente d'observer :

D'une part, que les demandeurs de protection internationale n'ont pas droit à l'aide juridique dans les procédures en première instance mais qu'il ne s'agit pas d'une défaillance au regard de la Directive 2013/32 (Directive Procédure) ;

D'autre part, que la Pologne a accepté la reprise en charge en application de l'article 18, §1, c) du Règlement 604/2013 (Règlement Dublin) et que les autorités polonaises ne renverront pas le requérant dans son pays d'origine sans une analyse approfondie de sa demande.

Or, d'une part, il ressort du rapport AIDA que l'accès à l'aide juridique gratuite, même dans les procédures de recours, est particulièrement difficile pour les demandeurs de protection internationale. Afin d'introduire un recours contre une décision négative et de porter l'affaire devant le tribunal compétent, les règles pour bénéficier de l'assistance gratuite d'un avocat sont les mêmes que pour les citoyens polonais. Il y a ainsi un formulaire – disponible en polonais – au tribunal ou sur le site du tribunal qui doit être rempli. Ainsi, bien qu'en théorie, l'aide juridique puisse être octroyée, elle est particulièrement difficile à obtenir en pratique pour les demandeurs de protection internationale – vu qu'ils ne maîtrisent bien souvent pas suffisamment le polonais – sans l'aide d'ONG. Or, les ONG font face à des difficultés financières qui les contraignent à réduire leur personnel, de sorte qu'il est particulièrement difficile pour les demandeurs de protection internationale d'avoir effectivement accès à l'aide juridique gratuite dans les procédures de recours. Ces problèmes sont expliqués dans le rapport AIDA comme suit :

« NGOs are forced to limit their personnel and fields of assistance provided so far (legal, psychological or integration assistance). Some NGOs report that in 2018 in Warsaw the waiting time to see a lawyer was one month. They organise fundraising events to be able to continue their activities or rely on voluntary work. However, as NGOs note themselves, some fields of assistance (such as psychological assistance) cannot be provided on a voluntary basis of voluntary by the staff.⁵⁴ Available funding under AMIF has so far been distributed among the Voivodes (local governors), which can implement projects in partnership with NGOs (as of mid 2018 there were only 5 such projects). However, these projects concern migrants, not asylum seekers. (...)

Legal representation is provided only in some cases, as the organisations providing legal assistance generally lack resources. For instance, legal presence during the personal interview cannot be ensured and the assistance can cover only the administrative procedure (first and second instance) and submitting an onward appeal to the Voivodeship Administrative Court in Warsaw. Representation before this court and proceedings before the Supreme Administrative Court can be provided only by professional legal representatives (lawyers, legal counsellors). There is a general possibility to apply for a cost-free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to Polish citizens (i.e. insufficient financial resources). There is a form, in Polish, available in the court or on the court's website (not in the offices of administrative authorities examining the claim). So although in practice legal representation is granted by the court, it is very doubtful that asylum seekers would benefit from it without the assistance from NGOs. In the absence of legal representation, applicants will receive the correspondence themselves. Since the appearance at the hearing is mostly not obligatory, the applicant may be served with the ruling after it is made. (Rapport AIDA pp. 21 et 22) »

Il ressort de ce qui précède qu'il est particulièrement difficile pour les demandeurs de protection internationale d'avoir effectivement accès à l'aide juridique gratuite dans le cadre des procédures de recours, ce qui s'avère problématique au regard de l'article 20 de la Directive Procédure. Outre le fait qu'il n'est pas certain que le requérant bénéficiera de la fourniture gratuite d'information juridiques dans le cadre de la procédure en première instance, il convient également de constater, qu'en cas de décision négative, il existe le risque réel qu'il ne puisse en pratique pas bénéficier de l'assistance juridique d'un avocat pour introduire un recours.

La partie adverse, en ne tenant pas compte des informations susmentionnées pourtant clairement exposées dans le rapport AIDA auquel elle se réfère, en se contentant de relever que l'absence d'assistance juridique dans le cadre des procédures en première instance ne pose pas de problème au regard de la Directive Procédure sans évaluer la possibilité effective pour les demandeurs de protection internationale d'accéder gratuitement à l'aide d'un avocat dans les procédures de recours (alors que le rapport AIDA auquel elle se réfère fait clairement mention des difficultés susmentionnées), n'a pas mené une enquête suffisamment approfondie et rigoureuse quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en violation du volet procédural de cette disposition.

D'autre part, il ressort également du Rapport AIDA, que dans le cas où le demandeur de protection internationale n'a pas attendu la fin de l'examen de sa demande en Pologne, s'est rendu dans un autre Etat-membre et n'est pas revenu dans un délai de neuf mois, l'analyse de sa demande ne sera pas poursuivie selon la procédure traditionnelle mais selon la procédure applicable aux demandes ultérieures :

« Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular "in-merit" procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure.

In 2018, 1,717 decisions (down from 2,480 in 2017) discontinuing the procedure were issued because the applicant had explicitly withdrawn the application, left Poland, had not reached or left the reception centre. In 2018 no information was provided whether any person applied for reopening the procedure within 9 months.

In September 2017 the Commissioner for Human Rights published a report within the National Mechanism for the Prevention of Torture, in which cases of improper detention of Dublin returnees with PTSD were described. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of the family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented in order to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention (see Identification). In 2018, the Commissioner for Human Rights, after visits in detention centers, confirmed that the problem with identification persists. (Rapport AIDA pp. 25 et 26)»

Il ressort de ce qui précède que les demandeurs de protection internationale qui sont transférés en Pologne en application de l'article 18, §1, c) du Règlement Dublin risquent de voir leur demande de protection internationale traitée comme une demande ultérieure alors qu'aucune décision n'a pourtant jamais été préalablement rendue, en violation de l'article 18, §2 al 2 du Règlement Dublin, lequel prévoit

clairement que dans une telle hypothèse, la demande précédemment introduite et qui n'a encore fait l'objet d'aucune décision, ne saurait être traitée comme une demande ultérieure. Il s'agit là d'une défaillance systémique – puisqu'elle est appliquée de manière généralisée – de la procédure d'asile en Pologne que la partie adverse s'abstient de mentionner dans la décision attaquée.

La partie adverse, en ne tenant pas compte des informations susmentionnées pourtant clairement exposées dans le rapport AIDA auquel elle se réfère, en se contentant de relever que les autorités polonaises ne renverront pas le requérant dans son pays d'origine sans une analyse approfondie de sa demande, sans évaluer si le requérant aura effectivement droit aux garanties essentielles applicables dans le cadre du traitement de sa procédure de protection internationale, n'a pas mené une enquête suffisamment approfondie et rigoureuse quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en violation du volet procédural de cette disposition.

Finalement, confrontée à un pays connu pour être particulièrement hostile à l'immigration, et irrespectueux du principe de non-refoulement¹, le requérant estime que l'enquête approfondie à laquelle la partie adverse est tenue devait être effectuée de manière d'autant plus rigoureuse.

En faisant totale abstraction des informations contenues dans les rapports susmentionnés relatives aux défaillances dans l'accueil et dans la procédure des demandes de protection internationale en Pologne, en ne menant pas une enquête suffisamment rigoureuse quant au risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en reposant sa décision sur une motivation incomplète et inadéquate qui ne permet pas de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen affectif des circonstances de l'espèce, en ayant pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles au cas d'espèce et en ayant donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause, la partie adverse a manifestement violé l'article 3 de la CEDH en son volet procédural, les articles 2 et 3 de loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que son devoir de minutie.

De sorte que le moyen unique sera déclaré fondé. »

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt: "Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)".

Blijkens het administratief dossier werd er op 17 juni 2019 een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten, die op 25 juni 2019 instemden met de terugname van de verzoekende partij met toepassing van artikel 18.1 (c) van de Verordening 604/2013.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoekende partij in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht Polen verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar asielaanvraag. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig concluderen tot weigering van verblijf en de verzoekende partij het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt dat het hoorrecht en artikel 5 van de Dublin-III-Verordening is geschonden. Hij stelt dat zijn concrete ervaringen in Polen niet volledig werden neergeschreven in het gehoorverslag. Bovendien begreep hij de tolk niet goed. Verzoeker weigert een terugkeer naar Polen: 'hij zou nog liever sterven' dan terugkeren omdat de leefomstandigheden in de centra onmenselijk zijn. De centra zijn als gevangenis, er is onvoldoende eten, en 'zelfs honden eten beter' en hij werd geslagen. Hij verwijst naar het AIDA-rapport.

Verzoeker beperkt zijn betoog evenwel tot loutere beweringen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een tolk Dari werd toegewezen voor zijn gehoor op 30 augustus 2019. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen en uit de gegeven antwoorden blijkt evenmin dat hij de tolk niet goed begreep. Daarnaast blijkt uit het gehoorverslag niet dat verzoeker niet de kans heeft gekregen zich uit te drukken. In tegendeel; er werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij zich verzet tegen een terugkeer naar Polen. Verzoeker antwoordde dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht naar Polen omdat het een 'land is zonder toekomst' en hij 'daar geen toekomst kan opbouwen'. Bijgevolg kan in het gehoorverslag worden gelezen dat hij zijn bezwaar tegen een overdracht kon uiten. Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk beweren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn bezwaar tegen een overdracht nu in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *"De betrokkene verklaarde dat hij besloot om internationale bescherming te verzoeken in België omdat hij hier wil studeren en omdat hij een beter leven wil hebben. België is volgens de betrokkene een beter land dan alle andere landen. Hij uitte verzet tegen een overdracht Polen omdat het volgens hem een land is zonder toekomst en een land waar hij geen toekomst kan opbouwen."* De verwerende partij kan evenwel worden gevolgd waar zij stelt: *"We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013."* Het gehoorverslag dat hem werd voorgelezen in het Dari werd bovendien voor goedkeuring ondertekend door verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij werd onderbroken tijdens het gehoor, dat hij de tolk niet goed begreep of dat niet al zijn verklaringen werden neergeschreven. De schending van het hoorrecht en artikel 5 van de Verordening 604/2013 wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te wijzen op de tekortkomingen in het Poolse opvangsysteem. Hij wijst op het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de sociale uitkering aan asielzoekers niet volstaat om een minimum levensstandaard te garanderen. Bovendien bevestigt het rapport dat de levensomstandigheden in de opvangcentra slecht zijn, zoals verzoeker zelf mocht ervaren. Verzoeker meent ook dat er verschillende tekortkomingen zijn in de asielprocedure in Polen. Zo is het voor een asielzoeker zeer moeilijk om beroep te doen op gratis juridische bijstand en bovendien haast onmogelijk zonder de hulp van een ngo. Verzoeker verwijst hiervoor naar het AIDA-rapport. Bovendien riskeert verzoeker dat zijn asielaanvraag niet verder zal worden behandeld indien hij niet is teruggekeerd binnen de negen maanden maar als een 'herhaalde' aanvraag zal worden verdergezet.

Verzoeker stelt dat bij een eventuele verwijdering naar Polen, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 van het EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan als asielzoeker, dat er tevens verschillende obstakels zijn in de asielprocedure.

Artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk identiek is aan artikel 4 van het Handvest, bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de DublinVerordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). 95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”* (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”* Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Polen vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In de bestreden beslissing wordt inzake de opvangomstandigheden in Polen het volgende overwogen waarbij rekening wordt gehouden met de grote instroom van asielzoekers waarop ook verzoeker wijst: *“We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Verder herhalen we in dit verband ook dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.*

(...)

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing.

Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Betreffende de bewering dat Polen een land zonder toekomst is en dat hij daar geen toekomst zal kunnen opbouwen, merken we op dat deze algemene bewering in deze onvoldoende is en dat op zijn minst de plausibiliteit van de bewering aan de hand van concrete elementen dient te worden aangetoond. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoerde die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

De betrokkene voerde geen andere elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Polen wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, , "Asylum Information Database – Country Report – Poland", laatste update op 08.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport is kritisch en laakt onder meer de gebrekkige identificatie en opvang van kwetsbare personen en de detentie van kinderen. Het rapport stelt echter wel dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 25, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen, die in Polen bescherming vroegen (pagina 40)."

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij als persoon die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Polen, als Dublinterugkeerder geen opvang zal krijgen in de zin van de Opvangrichtlijn omwille van een systeemfout.

Waar verzoeker met referentie aan het AIDA-rapport de moeilijke toegang tot de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming aanvoert wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

De betrokkene zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

(...)

Verzoekers hebben in Polen tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Polen kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

(...)

We zijn dus van oordeel dat het recent geactualiseerde AIDA-rapport geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, geen toegang of nieuwe toegang kunnen krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming.

Ofschoon het rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten zijn we van oordeel dat het niet leidt tot de conclusie dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De Raad stelt aldus vast dat er uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Polen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Polen in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport, up-to-date tot 8 maart 2019, met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Polen. Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende vormen van opvang en tevens specifiek deze voor Dublinterugkeerders. Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Polen heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog niet worden onderuit gehaald. Daarnaast worden de eventuele tekortkomingen in de asielprocedure aangehaald en wordt vastgesteld dat uit het AIDA-rapport niet blijkt dat Dublinterugkeerders geen toegang of nieuwe toegang zouden kunnen krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met het algemeen betoog en de verwijzing naar hetzelfde AIDA-rapport niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit het AIDA-rapport, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Polen door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Polen omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. MOONEN